

Hoofdstuk 118

Lieve kleinkinderen,

*‘Jantje,’ vragen papa en mama, ‘wat wil jij voor je verjaardag hebben?’
‘Een racefiets. Dan kan ik mooi wedstrijdjjes rijden tegen mijn klasgenoten, die ook een racefiets hebben.’*

Het is een paar maanden later.

‘Jantje,’ vraagt papa, ‘wanneer ga jij weer eens gebruik maken van je racefiets?’

‘Dat stomme ding! Nooit weer. Elke keer verlies ik van iedereen. Dat is niet leuk. Gooi die racefiets van mij maar in de sloot. Ik wou dat ik hem nooit gezien had!’

‘Maar Jantje,’ vraagt mama, ‘is het dan niet leuk voor jouw grote vriend Piet dat hij die wedstrijd van vorige week zaterdag gewonnen heeft?’

‘Nee....! Ik ben geen vriend meer van Piet. Piet is een stomme jongen. Ik wil nooit weer samen met hem fietsen. Ook niet spelen.’

Ja, wat maakt jaloers zijn veel kapot....

Hoofdstuk 118 - Antiochië en Ikonium - Handelingen 13 : 16 - 52 Handelingen 14 : 1 - 8

Vanuit Perge reisden Paulus en Barnabas in één keer door het noorden in, naar de stad Antiochië, die in de provincie Pisidië lag. Het was een afstand van ongeveer tweehonderd kilometer, dwars door zwaar bergachtig land en ze waren erg blij toen ze er eindelijk waren.

Deze stad Antiochië was een Romeinse kolonie en lang niet zo groot als de stad Antiochië in Syrië. De meeste inwoners waren oud-soldaten die na hun pensioen hier een huis en land gekregen hadden. Natuurlijk woonden er ook wel andere mensen. En, in deze bergstad ontbraken ook de Joden niet. Ze hadden zelfs een grote synagoge gebouwd, waar ook geregeld veel heidenen samenkwamen. Al waren deze heidenen geen proselieten, ze geloofden wel in één God. Ze waren niet besneden en hielden zich ook niet aan de Joodse wetten.

Direct de eerste sabbat toen Paulus en Barnabas in deze stad waren, gingen ze naar de synagoge en maakten zich bekend als twee leraren uit Antiochië, op doorreis naar het oosten. De leiders van de synagoge waren blij met hun gasten en vroegen hun: ‘Vrienden, als jullie een goede boodschap voor de mensen hier hebben, vertel die ons.’

Paulus ging staan en liep naar voren. Hij wenkte met zijn hand om stilte te vragen en daarna begon hij met zijn toespraak. Hij sprak niet alleen een troostwoord. Nee, Paulus hield een machtige toespraak, waarin hij zijn luisteraars opriep om zich te bekeren en in de Here Jezus, Gods Zoon, te gaan geloven.

Zijn toespraak begon met het volk Israël, dat in de woestijn de Wet van God ontving en daarna 'het beloofde land' in mocht gaan wonen. Paulus trok de lijn door van koning David, de man naar Gods hart, naar Jezus Christus.

Hij vertelde dat Johannes de Doper van Jezus getuigd had dat Jezus de Messias was. Maar het volk van Jeruzalem sloeg Jezus' woorden in de wind en hadden hem tenslotte overgeleverd aan de heidenen en van stadhouder Pilatus geëist dat hij moest sterven aan het kruis.

Met grote nadruk ging Paulus verder met het vertellen van het evangelie dat hij aan deze mensen, aan deze Joden en deze heidenen bracht.

Door de synagoge klonk luid en duidelijk zijn stem: 'Maar God heeft Jezus opgewekt uit de dood! Veel dagen daarna is hij verschenen aan zijn discipelen. Zij zijn de getuigen dat hij werkelijk is opgestaan uit de dood.

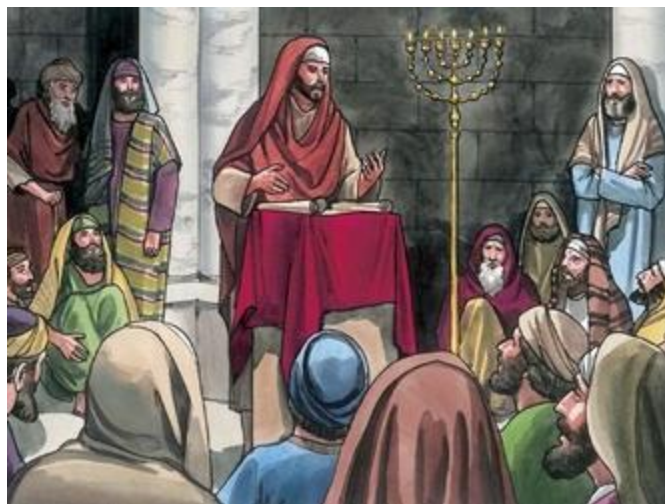
Mannen, broeders, kinderen van Abraham en ook heidenen die eerbied hebben voor God mogen nu allemaal dit woord van heil horen. God heeft van oudsher, ja door de eeuwen heen, aan het volk Israël Zijn beloften gegeven.

Ik vertel jullie nu van Jezus Christus, Gods Zoon, die mens werd en stierf aan het kruis om ons te verlossen van onze schuld.

Door zijn dood zijn al die oude beloften van God in vervulling gegaan. Beste mensen, geloof in de opstanding van Jezus en weet dat hij ons allemaal wil redden.

Niet de wet van Mozes, maar Jezus wijst ons de weg naar het eeuwige leven bij God in de hemel.

Paulus sprak nog veel meer. Met veel teksten uit de oude Schriften maakte hij duidelijk, ja bewees hij dat Jezus de Messias was.

'Maar God heeft Jezus opgewekt uit de dood!'

Na afloop van de dienst ging niet iedereen naar huis. Buiten op het voorplein werd langdurig nagepraat over alles wat Paulus hun verteld had. Veel mensen vroegen Paulus en Barnabas of ze volgende week weer wilden komen. En toen ze tenslotte naar huis gingen, liepen veel mensen met Paulus en Barnabas mee terwijl ze onafgebroken vragen bleven stellen.

De beide evangelisten ontvingen deze mensen, vooral Joden, heel blij in hun huis. Paulus waarschuwde dat deze eerste liefde van hen voor Jezus niet voldoende was, maar dat ze moesten blijven bidden om de genade van God en om de Heilige Geest. Deze blijde boodschap van Jezus was zo anders dan wat ze altijd geloofd hadden.

Bij de Joden in Antiochië was een week later de stemming helemaal omgeslagen. Paulus was er al bang voor geweest. Niet voor niets had hij ze gewaarschuwd.

Ze vonden het geen goed teken dat de heidenen zo blij waren met deze nieuwe leer van Jezus. Was het waar dat onbesneden heidenen hetzelfde heil van God ontvingen als de Joden? **Dat kon toch niet waar zijn!**

Die tweede sabbat kwamen er zoveel heidenen naar de synagoge dat ze binnen niet allemaal meer een plekje konden vinden. Buiten in de open lucht werden de mensen zelfs in twee groepen door Paulus en Barnabas toegesproken. De Joden van de synagoge werden jaloers. Heftig begonnen zij Paulus en Barnabas tegen te spreken. Deze nieuwe leer die deze twee mannen vertelden was niet waar... En hadden ze dat nu maar eerlijk en met bewijzen uit de heilige Schrift gedaan, dan hadden Paulus en Barnabas ook met teksten het tegendeel kunnen bewijzen. Maar deze Joden durfden het debat niet aan. Ze vielen steeds Paulus en Barnabas in de rede en schreeuwden leugens en lelijke dingen. *Op deze manier kon het blijde evangelie van Jezus niet verteld worden.* Het spreken werd Paulus en Barnabas door deze mensen zelfs onmogelijk gemaakt. Ze hielden ermee op. Maar eerst liepen ze nog naar hun tegenstanders toe en heel ernstig zeiden ze tegen hen: ‘Het was onze plicht om het blijde nieuws van Jezus als eerste aan jullie te vertellen. Maar nu jullie er niets van willen weten zullen wij naar de heidenen gaan. Want in de heilige boeken zegt God tegen ons: ‘Ik heb jullie uitgekozen om een redder te zijn **voor alle volken**. Jullie moeten overal op aarde redding brengen.’

Vanaf deze dag vertelden Paulus en Barnabas alleen nog aan de heidenen het blijde nieuws van Jezus’ opstanding uit de dood en wat dat voor alle mensen betekende. Veel heidenen kwamen tot geloof en lieten zich dopen. Ook kwam in de mensen van deze eerste gemeente in Azië de Heilige Geest. Niet alleen in deze stad Antiochië groeide de kerk van Jezus. Ook veel mensen in de omliggende dorpen kwamen tot geloof.

Toen de Joden in hun synagoge merkten dat de nieuwe kerk van Jezus steeds groter werd, werd hun haat voor Paulus en Barnabas alleen maar groter. Maar ze durfden deze mannen geen kwaad te doen. Nee, in een stad zoals Antiochië waar het bestuur helemaal in handen van de Romeinen was, durfden zij niet zomaar een moord te plegen.

Wel lukte het deze Joden om bij een paar rijke vrouwen, die geregeld in de synagoge kwamen, Paulus en Barnabas in een kwaad daglicht te stellen. Deze rijke vrouwen zorgden ervoor dat op een gegeven moment Paulus en Barnabas op gezag van het stadsbestuur niet langer in Antiochië mochten blijven. Paulus en Barnabas veegden het stof van deze stad van hun voeten. Zo lieten ze zien, dat de mensen in deze stad een verkeerde keus hadden gemaakt. De nieuwe gelovigen in Antiochië waren blij. *De Heilige Geest was steeds in hen.*

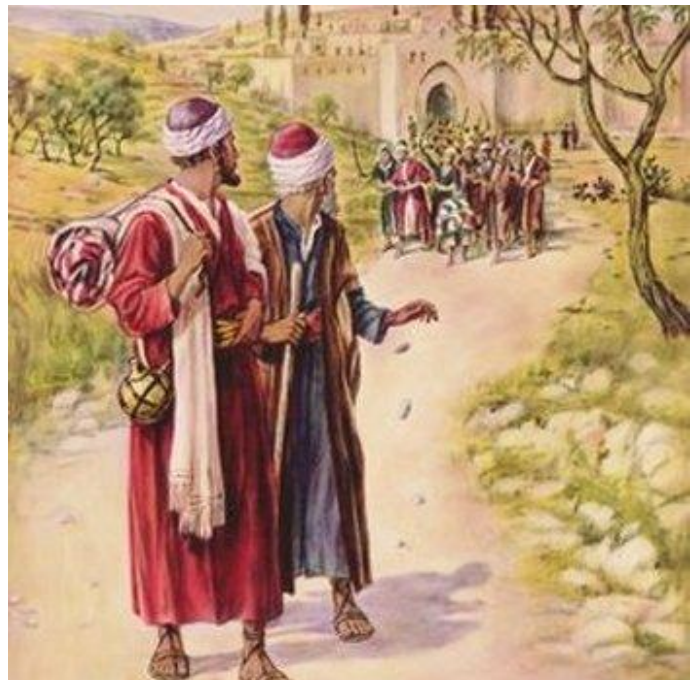
Paulus en Barnabas reisden verder het oosten in, naar de stad Ikonium.

Het was een lange en erg vermoeiende reis om in deze stad te komen. Nadat Paulus en Barnabas een woonplek gevonden hadden namen ze een aantal dagen rust. Op de sabbat begonnen ze met hun werk in de synagoge. De mensen luisterden en veel Joden en ook heidenen lieten zich dopen. God zorgde ervoor dat Paulus en Barnabas wonderen konden doen. Zo liet Hij zien dat de blijde boodschap die Paulus en Barnabas vertelden, waar was.

Maar er waren ook Joden die niet naar hen wilden luisteren. Zij zorgden ervoor dat er grote verdeeldheid ontstond tussen de mensen die **wel** en de mensen die **niet** geloofden.

Ja, de niet-gelovigen kregen een vreselijk hekel aan de mensen die wel geloofden. *Er werden zelfs plannen gemaakt om Paulus en Barnabas te mishandelen en te doden.*

Gelukkig hoorden ze van deze plannen en juist op tijd konden ze de stad uitvluchten. Hun zendingsreis ging verder het zuiden in, naar de stad Lystra.

Juist op tijd konden ze de stad uitvluchten.